

ความสัมพันธ์ระหว่างการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองกับการรับรู้ความสามารถในการ
ปฏิบัติงานในหน้าที่ครูของนักศึกษาสาขาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
The Relationship between Self Regulation Learning and Self Efficacy Learning
in Teacher Performance of Education Program Students
of Nakhon Pathom Rajabhat University.

ปวีณา ยอดสิน¹ และ นภาพรณ ยอดสิน²

¹จิตวิทยาการศึกษาและการแนะแนว คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์

²เทคโนโลยีและนวัตกรรมการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม

¹kobja_playnet@hotmail.com and ²jeabplaynet@hotmail.com

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อ 1) ศึกษาระดับการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองของนักศึกษาสาขาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม 2) ศึกษาระดับการรับรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานในหน้าที่ครูของนักศึกษาสาขาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม และ 3) ศึกษาความสัมพันธ์ของการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองกับการรับรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานในหน้าที่ครูของนักศึกษาสาขาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัย คือ นักศึกษา สาขาการศึกษา จำนวน 140 คน ที่ปฏิบัติงานในโรงเรียนร่วมพัฒนาวิชาชีพครู ของคณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยเป็นแบบสอบถาม สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน และสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

ผลการวิจัยพบว่า 1) การเรียนรู้โดยการกำกับตนเองของนักศึกษาสาขาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับปานกลาง 2) การรับรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานในหน้าที่ครูของนักศึกษาสาขาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยอยู่ในระดับมาก และ 3) การเรียนรู้การกำกับตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานในหน้าที่ครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

คำสำคัญ: การเรียนรู้โดยการกำกับตนเอง, การรับรู้ความสามารถ, การปฏิบัติงานในหน้าที่ครู, นักศึกษาสาขาการศึกษา

Abstract

The objectives of this research were to: 1) study the level of self regulation learning of education program students of Nakhon Pathom Rajabhat university; 2) study level of self efficacy learning in teacher performance of education program students of Nakhon Pathom Rajabhat university ; and 3) study the relationship of self regulation learning and self efficacy learning in teacher performance of education program students of Nakhon Pathom Rajabhat university. The samples of this research were 140 education program students of Nakhon Pathom Rajabhat University. The research instrument was a questionnaire. The statistics used in analyzing the data were percentage, mean, standard deviation and correlation.

The findings of this research revealed as follows: 1)The level of self regulation learning of education program students of Nakhon Pathom Rajabhat university were at moderate level 2)The level of self efficacy learning in teacher performance of education program students of Nakhon Pathom Rajabhat university were at high level. and 3) The relationship of self-regulation learning and self-

efficacy learning in teacher performance of education program students of Nakhon Pathom Rajabhat university was at the .01 level with statistical significance.

Keywords: self regulation learning, self efficacy learning, teacher performance, education program students

1. บทนำ

ในโลกของสังคมแห่งการเรียนรู้ หรือสังคมข่าวสารเทคโนโลยี บุคคลจะดำรงชีวิตอยู่ได้อย่างมีคุณภาพจะต้องเป็น “บุคคลแห่งการเรียนรู้” (Learning person) ซึ่งเป็นสมรรถนะที่สำคัญอย่างยิ่งของผู้ที่ปฏิบัติงานเป็นครูในการที่จะพัฒนาตนเองและเป็นปัจจัยที่ส่งผลต่อการพัฒนากระบวนการเรียนรู้ที่มีคุณภาพอย่างเป็นระบบและต่อเนื่อง (สุระพรรณ พนมฤทธิ์ และคณะ, 2554) กระบวนทัศน์ใหม่ของการจัดการศึกษาจึงให้ความสำคัญกับการเรียนรู้ของผู้เรียนซึ่งสอดคล้องความสามารถในการเรียนรู้โดยการกำกับตนเอง (Self-Regulation Learning) ซึ่งผู้ที่มีความสามารถเรียนรู้โดยการกำกับตนเองจะไม่ได้เพียงแค่ประสบความสำเร็จในการศึกษาในปัจจุบันเท่านั้นแต่จะมีความพยายามในการพัฒนาการเรียนรู้ของตนเองให้ดีขึ้นในอนาคตด้วย (Zimmerman, 1989) ซึ่งคุณลักษณะดังกล่าวมีความสอดคล้องกับเป้าหมายสำคัญของการศึกษาในศตวรรษที่ 21 ที่ต้องการพัฒนาผู้เรียนให้เป็นผู้ที่ใฝ่เรียนรู้ตลอดชีวิต มีความสามารถในการเรียนรู้ตลอดเวลาและพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง นอกจากนี้กรอบแนวคิดเรื่องการพัฒนาความสามารถที่สำคัญในศตวรรษที่ 21 ยังให้ความสำคัญกับการพัฒนาและการปรับปรุงระบบการศึกษาเพื่อเสริมสร้างผู้เรียนให้เป็นผู้ที่มีความสามารถในการเรียนรู้และการทำงานที่มีประสิทธิภาพในอนาคต ซึ่งรวมถึงสมรรถนะในด้านการมีความรู้ ทักษะและความสามารถในการบริหารต่าง ๆ รวมถึงการมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้ในสถานศึกษาและในการดำเนินชีวิต ความสามารถในการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองจึงได้กลายเป็นสิ่งที่มีความสำคัญต่อการประสบความสำเร็จในการเรียนรู้ในปัจจุบัน (Vrieling, 2012)

การศึกษาระดับการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองของนักศึกษาสาขาการศึกษาซึ่งเป็นผู้เรียนที่อยู่ในระดับอุดมศึกษานั้นมีความสำคัญมาก เนื่องจากนักศึกษาเป็นผู้ที่ต้องรับผิดชอบในการเรียนรู้ด้วยตนเองเป็นส่วนใหญ่การเรียนรู้โดยการกำกับตนเองจึงเป็นสิ่งสำคัญที่ช่วยให้นักศึกษาสามารถปรับตัวกับการศึกษาในมหาวิทยาลัยได้อย่างมีประสิทธิภาพ (สุภาพรรณ โคตรจรัส, 2556) การศึกษาผลการวิจัยพบว่าผู้เรียนที่ตระหนักในบทบาทของการเป็นผู้ที่กำกับตนเองจะสามารถประสบความสำเร็จในการเรียนรู้สามารถแก้ไขปัญหาและทำงานได้ดีกว่าผู้เรียนคนอื่น ๆ โดยรวมถึงผู้เรียนที่กำลังศึกษาอยู่ในสาขาการศึกษาด้วย นอกจากนี้ในบริบทของการเรียนรู้ของสาขาการศึกษานั้น การที่นักศึกษาสาขาการศึกษามีความสามารถในการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองจะส่งผลต่อประสิทธิภาพในการปฏิบัติงานในฐานะครูในอนาคต (Vrieling, 2012) ดังนั้นสิ่งสำคัญประการหนึ่งของการศึกษาวิจัยในกลุ่มนักศึกษาสาขาการศึกษาคือ การศึกษาความสามารถในการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองของนักศึกษาสาขาการศึกษาซึ่งจะส่งผลต่อความสามารถที่จะถ่ายทอดความสามารถในการกำกับตนเองสู่ผู้เรียนในอนาคตได้ ซึ่งสอดคล้องกับเชและคนอื่น ๆ (Chye et al, 2000) ที่ได้กล่าวว่า การให้ความสำคัญกับการศึกษาความสามารถในการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองสำหรับผู้ที่จะต้องปฏิบัติหน้าที่เป็นครูในอนาคตนั้นเป็นสิ่งสำคัญมาก และสอดคล้องกับผลการวิจัยของโมฮัมหมัด (Mohamud, 2011) พบว่าความสามารถในการกำกับตนเองมีความสัมพันธ์อย่างมีนัยสำคัญกับประสิทธิภาพในการสอนของครู

การรับรู้ความสามารถของตนเอง (self-efficacy) เป็นอีกปัจจัยหนึ่งซึ่งส่งผลต่อความสำเร็จเป็นกลไกทางปัญญาอย่างหนึ่ง (Bandura, 1997) ที่เกี่ยวกับการตัดสินใจความสามารถของตน การที่บุคคลจะกระทำหรือแสดงพฤติกรรมบุคคลนั้น ๆ จะมีการประเมินว่าตนสามารถนำสิ่งที่มีอยู่ในตัวมาใช้ได้หรือไม่และในระดับใด และเป็นตัวแปรที่แสดงให้เห็นว่า บุคคลได้ใช้ความพยายามหรือไม่ ปริมาณเท่าใดและยาวนานแค่ไหนที่บุคคลนั้นใช้ความพยายามในการฟันฝ่าอุปสรรคหรือปัญหาที่ประสบในงานที่ยาก และเป็นงานที่ก่อให้เกิดความเครียดหรือความวิตกกังวล (Bandura, 1997) ซึ่งตามพระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2546 มาตรา 49 ได้กล่าวถึง การปฏิบัติงานของครูไว้ว่าเป็นข้อกำหนดเกี่ยวกับการปฏิบัติงานในวิชาชีพให้เกิดผลเป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนด พร้อมกับมีการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่องโดยการกำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพจะต้องต่อใบอนุญาตทุก ๆ 5 ปี

การรับรู้ความสามารถของตนเองยังเป็นปัจจัยส่วนบุคคลที่มีอิทธิพลสูงใจให้เกิดการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองมากที่สุด (สุระพรรณ พนมฤทธิ์และคณะ, 2554) จากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง พบว่าการศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองของนักศึกษาสาขาการศึกษาที่ทำหน้าที่ฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูในโรงเรียนนั้นมีน้อย

ซึ่งมหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐมนับว่าเป็นสถาบันการศึกษาที่มีการจัดการศึกษาในระดับอุดมศึกษาทางด้านสาขาวิชาชีพครูมาอย่างต่อเนื่องและยาวนานดังนั้นผู้วิจัยจึงสนใจศึกษาว่านักศึกษาสาขาการศึกษาที่มีการรับรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานในหน้าที่ครูตามมาตรฐานวิชาชีพครูที่สัมพันธ์กับการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองในระดับใดเพื่อนำผลการวิจัยมาพัฒนามาตรฐานการปฏิบัติงานของนักศึกษาสาขาการศึกษาและพัฒนาวิชาชีพครูให้มีประสิทธิภาพต่อไป

2. วัตถุประสงค์

1. เพื่อศึกษาระดับการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองของนักศึกษาสาขาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
2. เพื่อศึกษาระดับการรับรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานในหน้าที่ครูของนักศึกษาสาขาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม
3. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ของการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองกับการรับรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานในหน้าที่ครูของนักศึกษาสาขาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม

3. วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

3.1 แนวคิดเกี่ยวกับการเรียนรู้โดยการกำกับตนเอง

กระบวนการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองประกอบด้วยกระบวนการ 3 ระยะคือ ระยะการคิดล่วงหน้า ระยะการปฏิบัติและระยะการสะท้อนด้วยตนเอง ทั้งนี้ในแต่ละระยะ Zimmerman (1989) ได้กล่าวถึงสิ่งที่ผู้เรียนจะต้องปฏิบัติดังต่อไปนี้

1. ระยะการคิดล่วงหน้า (Forethought phase) เป็นระยะของการตั้งเป้าหมายการตั้งเป้าหมายขึ้นอยู่กับเป้าหมายใฝ่สัมฤทธิ์ การรับรู้ความสามารถของตนเอง และความสนใจของผู้เรียน มี 2 องค์ประกอบ คือ

1.1 การวิเคราะห์ภาระงาน (Task analysis) ประกอบด้วย

- การกำหนดจุดหมายโดยเฉพาะสำหรับตัวเอง
- การวางแผนกลยุทธ์ ซึ่งวิธีการเชิงกลยุทธ์จะช่วยควบคุมและเพิ่มผลการปฏิบัติงานได้

1.2 ความเชื่อเกี่ยวกับการจูงใจตนเอง (Self-motivational beliefs) ประกอบด้วย

- ความเชื่อมั่นในตนเอง เป็นความเชื่อว่าจะเรียนได้อย่างมีประสิทธิภาพ
- ความคาดหวังต่อผลลัพธ์ เป็นความเชื่อเกี่ยวกับจุดหมายสูงสุดของการปฏิบัติ
- ความต้องการบรรลุจุดหมาย (goal orientation) เป็นความตั้งใจของผู้เรียนที่จะพัฒนาสมรรถภาพระยะยาว
- ความสนใจจากภายใน เป็นการให้คุณค่ากับสิ่งที่เรียนของผู้เรียน

2. ระยะการปฏิบัติ (Performance phase) เป็นขั้นของการลงมือกระทำ มี 2 องค์ประกอบ คือ

2.1 การควบคุมตนเอง การมีมีโนภาพในการสอนตนเอง การตั้งใจในการให้ความสำคัญกับกลยุทธ์ในการทำงาน

2.2 การสังเกตตนเอง

3. ระยะการสะท้อนด้วยตนเอง (Self-reflection phase) เป็นขั้นตอนของการประเมินตนเองและแสดงปฏิกิริยาต่อตนเอง มี 2 ประเภท คือ

3.1 การประเมินตนเอง ประกอบไปด้วย การประเมินตนเอง เพื่อเปรียบเทียบผลการประเมินตนเองกับจุดหมายที่กำหนดไว้ และลักษณะของสาเหตุเพื่อพิจารณาผลจากสาเหตุที่สามารถควบคุมได้

3.2 การแก้ไขตนเอง ประกอบไปด้วยความพึงพอใจ โดยดูว่ามีความพึงพอใจหรือไม่ ผลกระทบเกี่ยวกับการกระทำนั้นเป็นอย่างไร และการปรับปรุงแก้ไขตนเองเพื่อปรับปรุงผลลัพธ์

3.2 แนวคิดเกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถของตนเอง

งานของ Bandura ที่เกี่ยวข้องกับการรับรู้ความสามารถของตนเองนั้น ในระยะแรก Bandura เสนอแนวคิดของความคาดหวังความสามารถของตนเอง (Efficacy Expectation) โดยให้ความหมายว่าเป็นความคาดหวังที่เกี่ยวข้องกับ

ความสามารถของตน ในลักษณะที่เฉพาะเจาะจง และความคาดหวังนี้เป็นตัวกำหนดการแสดงออกของพฤติกรรม แต่ต่อมา Bandura (1986) ได้ใช้คำว่า การรับรู้ความสามารถของตนเอง (Perceived Self-Efficacy) โดยให้ความจำกัดความว่าเป็นการที่บุคคลตัดสินใจเกี่ยวกับ ความสามารถ ของตนเอง ที่จะจัดการและดำเนินการกระทำพฤติกรรม ให้บรรลุเป้าหมายที่กำหนดไว้

Bandura (1986) มีความเชื่อว่า การรับรู้ความสามารถของตนเองนั้น มีผลต่อการกระทำของบุคคล บุคคล 2 คน อาจมีความสามารถไม่ต่างกัน แต่อาจแสดงออกในคุณภาพที่แตกต่างกันได้ ถ้าพบว่าคน 2 คนนี้มีการรับรู้ความสามารถของตนเองแตกต่างกัน ในคนคนเดียวก็เช่นกัน ถ้ารับรู้ความสามารถของตนเองในแต่ละสภาพการณ์แตกต่างกัน ก็อาจจะแสดงพฤติกรรมออกมาได้แตกต่างกันเช่นกัน Bandura (1986) เห็นว่า ความสามารถของคนเรานั้นไม่ตายตัว หากแต่ยืดหยุ่นตามสภาพการณ์ ดังนั้นสิ่งที่จะกำหนดประสิทธิภาพของการแสดงออกจึงขึ้นอยู่กับ การรับรู้ความสามารถของตนเองในสภาพการณ์นั้น ๆ นั่นเอง นั่นคือถ้าเรามีความเชื่อว่าเรามีความสามารถ เราก็จะแสดงออกถึง ความสามารถนั้นออกมา คนที่เชื่อว่าตนเองมีความสามารถจะมีความอดทน อุตสาหะ ไม่ท้อถอยง่าย และจะประสบความสำเร็จในที่สุด มักมีคำถามว่าการรับรู้ความสามารถของตนเองนั้น เกี่ยวข้องหรือแตกต่างอย่างไรกับความคาดหวัง ผลที่จะเกิดขึ้น (Outcome Expectation)

การรับรู้ความสามารถของตนเองเป็นการตัดสินใจว่าความสามารถของตนเองจะสามารถทำงานได้ในระดับใด ในขณะที่ความคาดหวังเกี่ยวกับผลที่จะเกิดขึ้นนั้นเป็นการตัดสินใจว่าผลกรรมใดจะเกิดขึ้นจากการกระทำพฤติกรรมดังกล่าว อย่างเช่นที่นักกีฬา มีความเชื่อว่า เขากระโดดได้สูงถึง 6 ฟุต ความเชื่อดังกล่าวเป็นการตัดสินใจความสามารถของตนเอง การได้รับการยอมรับจากสังคม การได้รับรางวัล การพึงพอใจในตนเองที่กระโดดได้สูงถึง 6 ฟุต เป็นความคาดหวังผลที่จะเกิดขึ้น แต่จะต้องระวังความเข้าใจผิดเกี่ยวกับ ความหมาย ของคำว่า ผลที่เกิดขึ้น ผลที่เกิดขึ้นในที่นี้จะหมายถึง ผลกรรมของการกระทำพฤติกรรมเท่านั้น มิได้หมายถึงผล ที่แสดงถึงการกระทำพฤติกรรม เพราะว่าผลที่แสดงถึงการกระทำพฤติกรรมนั้นจะพิจารณาว่าพฤติกรรมนั้น สามารถทำได้ตาม การตัดสินใจความสามารถของตนเองหรือไม่ นั่นคือจะกระโดดได้สูงถึง 6 ฟุตหรือไม่ ซึ่งการจะกระโดดได้สูงถึง 6 ฟุตหรือไม่นั้น มิใช่เป็นการคาดหวังผลที่จะเกิดขึ้น ซึ่งมุ่งที่ผลกรรมที่จะได้จากการกระทำพฤติกรรมดังกล่าว การรับรู้ความสามารถของตนเอง และความคาดหวังผลที่จะเกิดขึ้นนั้นมีความสัมพันธ์กันมาก โดยที่ความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรทั้งสองนี้ มีผลต่อการตัดสินใจ ที่จะกระทำพฤติกรรมของบุคคลนั้น ๆ

ความสัมพันธ์ระหว่างการรับรู้ความสามารถของตนเอง และความคาดหวังผลที่จะเกิดขึ้น ในการพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเองนั้น Bandura เสนอว่ามีอยู่ด้วยกัน 4 วิธี คือ (Evans, 1989)

1. ประสบการณ์ที่ประสบความสำเร็จ (Mastery Experiences) ซึ่ง Bandura เชื่อว่าเป็นวิธีการที่มีประสิทธิภาพมากที่สุด ในการพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเอง เนื่องจากว่า เป็นประสบการณ์โดยตรง ความสำเร็จทำให้เพิ่มความสามารถ ของตนเอง บุคคลจะเชื่อว่าเขาสามารถที่จะทำได้ ดังนั้นในการที่จะพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเองนั้น จำเป็นที่จะต้องฝึกให้เขามีทักษะเพียงพอที่จะประสบความสำเร็จได้พร้อม ๆ กับการทำให้เขารู้ว่า เขามีความสามารถจะกระทำเช่นนั้นจะทำให้เขาใช้ทักษะที่ได้รับการฝึกได้อย่างมีประสิทธิภาพมากที่สุด บุคคลที่รับรู้ว่าคุณมีความสามารถนั้น จะไม่ยอมแพ้อะไรง่าย ๆ แต่จะพยายามทำงานต่าง ๆ เพื่อให้บรรลุถึงเป้าหมายที่ต้องการ

2. โดยการใช้ตัวแบบ (Modeling) การที่ได้สังเกตเห็นตัวแบบแสดงพฤติกรรมที่มีความซับซ้อน และได้รับผลกรรมที่พึงพอใจ ก็จะทำให้ผู้ที่สังเกตฝึกความรู้สึกว่าเขาจะสามารถที่จะประสบความสำเร็จได้ถ้าเขาพยายามจริงและไม่ย่อท้อ ลักษณะของการใช้ตัวแบบที่ส่งผลต่อความรู้สึกว่าเขามีความสามารถที่จะทำได้นั้น ได้แก่ การแก้ปัญหาของบุคคล ที่มีความกลัวต่อสิ่งต่าง ๆ โดยที่ผู้ดูตัวแบบที่มีลักษณะคล้ายกับตนเอง ก็สามารถทำให้ลดความกลัวต่าง ๆ เหล่านั้นได้

3. การใช้คำพูดชักจูง (Verbal Persuasion) เป็นการบอกว่า บุคคลนั้นมีความสามารถ ที่จะประสบความสำเร็จได้วิธีการดัง กล่าวนั้น ค่อนข้างใช้ง่ายและใช้กันทั่วไปซึ่ง Bandura ได้กล่าวว่า การใช้คำพูดชักจูงนั้นไม่ค่อยจะได้ผลนัก ในการที่จะทำให้คนเราสามารถที่พัฒนาการรับรู้ความสามารถของตนเอง (Evans, 1989) ซึ่งถ้าจะให้ได้ผล ควรจะเข้าร่วมกับการทำให้บุคคลมีประสบการณ์ของความสำเร็จ ซึ่งอาจจะต้องค่อย ๆ สร้างความสามารถให้กับบุคคล อย่างค่อยเป็นค่อยไป และให้เกิดความสำเร็จตามลำดับขั้นตอน พร้อมทั้งการใช้คำพูดชักจูงร่วมกัน ก็ย่อมที่จะได้ผลดีในการพัฒนาการรับรู้ความสามารถของตน

4. การกระตุ้นทางอารมณ์ (Emotional Arousal) การกระตุ้นทางอารมณ์มีผลต่อการรับรู้ความสามารถของตนเอง ในสภาพที่ถูกขมขู่ ในการตัดสินใจความวิตกกังวล และความเครียดของคนเรานั้นบางส่วนจะขึ้นอยู่กับกระตุ้นทางสรีระ การกระตุ้นที่รุนแรงทำให้การกระทำไม่ค่อนได้ผลดี บุคคลจะคาดหวังความสำเร็จ เมื่อเขาไม่ได้อยู่ในสภาพการณ์ที่กระตุ้นด้วย สิ่งที่ไม่พึงพอใจ ความกลัวก็จะกระตุ้นให้เกิดความกลัวมากขึ้น บุคคลก็จะเกิดประสบการณ์ของความล้มเหลวอันจะทำให้ การรับรู้เกี่ยวกับความสามารถของตนเองต่ำลง

3.3 แนวคิดเกี่ยวกับการปฏิบัติงานของครู

การปฏิบัติงานของครู ตามพระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2546 มาตรา 49 นั้นหมายถึงข้อกำหนดเกี่ยวกับการปฏิบัติงานในวิชาชีพ ให้เกิดผลเป็นไปตามเป้าหมายที่กำหนด พร้อมกับมีการพัฒนาตนเองอย่างต่อเนื่อง เพื่อให้เกิดความชำนาญในการประกอบวิชาชีพ ทั้งความชำนาญเฉพาะด้านและความชำนาญตามระดับคุณภาพของมาตรฐานการปฏิบัติงาน หรืออย่างน้อยจะต้องมีการพัฒนาตามเกณฑ์ที่กำหนดว่ามีความรู้ ความสามารถ และความชำนาญเพียงพอที่จะดำรงสถานภาพของการเป็นผู้ประกอบวิชาชีพต่อไปได้หรือไม่ นั่นก็คือการกำหนดให้ผู้ประกอบวิชาชีพจะต้องต่อใบอนุญาตทุก ๆ 5 ปี

มาตรฐานการปฏิบัติงานของครู ตามพระราชบัญญัติสภาครูและบุคลากรทางการศึกษา พ.ศ. 2546 มาตรา 49 ประกอบด้วย 12 มาตรฐาน ดังรายละเอียดต่อไปนี้

มาตรฐานที่ 1 ปฏิบัติกิจกรรมทางวิชาการเกี่ยวกับการพัฒนาวิชาชีพครูอยู่เสมอ การปฏิบัติกิจกรรมทางวิชาการเกี่ยวกับการพัฒนาวิชาชีพครู หมายถึง การศึกษา ค้นคว้า เพื่อพัฒนาตนเอง การเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ และการเข้าร่วมกิจกรรมทางวิชาการที่องค์กรหรือหน่วยงาน หรือสมาคมจัดขึ้น เช่น การประชุม การอบรม การสัมมนา และการประชุมปฏิบัติการ เป็นต้น ทั้งนี้ต้องมีผลงานหรือรายงานที่ปรากฏชัดเจน

มาตรฐานที่ 2 ตัดสินใจปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ โดยคำนึงถึงผลที่จะเกิดแก่ผู้เรียน การตัดสินใจปฏิบัติกิจกรรมต่าง ๆ โดยคำนึงถึงผลที่จะเกิดแก่ผู้เรียน หมายถึง การเลือกอย่างชาญฉลาด ด้วยความรัก และหวังดีต่อผู้เรียน ดังนั้น ในการเลือกกิจกรรมการเรียนการสอนและกิจกรรมอื่น ๆ ครูต้องคำนึงถึงประโยชน์ที่จะเกิดแก่ผู้เรียนเป็นหลัก

มาตรฐานที่ 3 มุ่งมั่นพัฒนาผู้เรียนให้เต็มตามศักยภาพ การมุ่งมั่นพัฒนาผู้เรียน หมายถึง การใช้ความพยายามอย่างเต็มความสามารถของ ครูที่จะให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ให้มากที่สุด ตามความถนัด ความสนใจ ความต้องการ โดยวิเคราะห์วินิจฉัยปัญหา ความต้องการที่แท้จริงของผู้เรียน ปรับเปลี่ยนวิธีการสอนที่จะให้ได้ผลดีกว่าเดิมรวมทั้งการส่งเสริมพัฒนาการด้านต่าง ๆ ตามศักยภาพของผู้เรียนแต่ละคนอย่างเป็นระบบ

มาตรฐานที่ 4 พัฒนาแผนการสอนให้สามารถปฏิบัติได้เกิดผลจริง การพัฒนาแผนการสอนให้สามารถปฏิบัติได้เกิดผลจริง หมายถึง การเลือกใช้ ปรับปรุงหรือสร้างแผนการสอน บันทึกการสอน หรือ เตรียมการสอนในลักษณะอื่น ๆ ที่สามารถนำไปใช้จัดกิจกรรมการเรียนการสอน ให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้

มาตรฐานที่ 5 พัฒนาสื่อการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพอยู่เสมอ การพัฒนาสื่อการเรียนการสอนให้มีประสิทธิภาพอยู่เสมอ หมายถึง การประดิษฐ์คิดค้น เลือกใช้ ปรับปรุงเครื่องมืออุปกรณ์ เอกสารสิ่งพิมพ์ เทคนิควิธีการต่าง ๆ เพื่อให้ผู้เรียนบรรลุวัตถุประสงค์ของการเรียนรู้

มาตรฐานที่ 6 จัดกิจกรรมการเรียนการสอน โดยเน้นผลถาวรที่เกิดแก่ผู้เรียนการจัดการเรียนการสอนโดยเน้นผลถาวรที่เกิดแก่ผู้เรียน หมายถึง การจัดการเรียนการสอนที่มุ่งเน้นให้ผู้เรียนประสบผลสำเร็จในการแสวงหาความรู้ ตามสภาพความแตกต่างของบุคคลด้วยการปฏิบัติจริง และสรุปความรู้ทั้งหลายได้ด้วยตนเอง ก่อให้เกิดค่านิยมและนิสัยในการปฏิบัติจนเป็นบุคลิกภาพถาวรติดตัวผู้เรียนตลอดไป

มาตรฐานที่ 7 รายงานผลการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนได้อย่างมีระบบ การรายงานผลการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนได้อย่างมีระบบ หมายถึง การรายงานผลการพัฒนาคุณภาพของผู้เรียนได้อย่างมีระบบ หมายถึง การรายงานผลการพัฒนาผู้เรียนที่เกิดจากการปฏิบัติการเรียนการสอนให้ครอบคลุมสาเหตุปัจจัย และการดำเนินงานที่เกี่ยวข้อง โดยครูนำเสนอรายงานการปฏิบัติในรายละเอียด ดังนี้

- 1) ปัญหาความต้องการของผู้เรียนที่ต้องได้รับการพัฒนา และเป้าหมายของการพัฒนาผู้เรียน
- 2) เทคนิค วิธีการ หรือนวัตกรรมการเรียนการสอนที่นำมาใช้เพื่อการพัฒนา คุณภาพของผู้เรียน และขั้นตอนวิธีการใช้เทคนิควิธีการหรือนวัตกรรมนั้น ๆ
- 3) ผลการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนตามวิธีการที่กำหนด ที่เกิดกับผู้เรียน
- 4) ข้อเสนอแนะแนวทางใหม่ ๆ ในการปรับปรุงและพัฒนาผู้เรียนให้ได้ผลดียิ่งขึ้น

มาตรฐานที่ 8 ปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้เรียน การปฏิบัติตนเป็นแบบอย่างที่ดีแก่ผู้เรียน หมายถึง การแสดงออก การประพฤติและปฏิบัติในด้านบุคลิกภาพทั่วไป การแต่งกาย กิริยา วาจา และจริยธรรมที่เหมาะสมกับความเป็นครูอย่างสม่ำเสมอ ที่ทำให้ผู้เรียนเลื่อมใสศรัทธา และถือเป็นแบบอย่าง

มาตรฐานที่ 9 ร่วมมือกับผู้อื่นในสถานศึกษาอย่างสร้างสรรค์ การร่วมมือกับผู้อื่นในสถานศึกษาอย่างสร้างสรรค์ หมายถึง การตระหนักถึงความสำคัญ รับฟังความคิดเห็น ยอมรับในความรู้ความสามารถ ให้ความร่วมมือในการปฏิบัติ

กิจกรรมต่าง ๆ ของเพื่อนร่วมงานด้วยความเต็มใจ เพื่อให้บรรลุเป้าหมายของสถานศึกษา และร่วมรับผลที่เกิดขึ้นจากการกระทำนั้น

มาตรฐานที่ 10 ร่วมมือกับผู้อื่นในชุมชนอย่างสร้างสรรค์ การร่วมมือกับผู้อื่นในชุมชนอย่างสร้างสรรค์ หมายถึง การตระหนักถึงความสำคัญรับฟังความคิดเห็น ยอมรับในความรู้ความสามารถของบุคคลอื่นในชุมชน และร่วมมือปฏิบัติงานเพื่อพัฒนางานของสถานศึกษา ให้ชุมชนและสถานศึกษามีการยอมรับซึ่งกันและกัน และปฏิบัติงานร่วมกันด้วยความเต็มใจ

มาตรฐานที่ 11 แสวงหาและใช้ข้อมูลข่าวสารในการพัฒนาการแสวงหาและใช้ข้อมูลข่าวสารในการพัฒนา หมายถึง การค้นหา สังเกต จดจำ และรวบรวมข้อมูลข่าวสารตามสถานการณ์ของสังคมทุกด้าน โดยเฉพาะสารสนเทศเกี่ยวกับวิชาชีพครู สามารถวิเคราะห์ วิเคราะห์อย่างมีเหตุผล และใช้ข้อมูลประกอบการแก้ปัญหา พัฒนาตนเอง พัฒนางาน และพัฒนาสังคมได้อย่างเหมาะสม

มาตรฐานที่ 12 สร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในทุกสถานการณ์ การสร้างโอกาสให้ผู้เรียนได้เรียนรู้ในทุกสถานการณ์ หมายถึง การสร้างกิจกรรมการเรียนรู้โดยการนำเอาปัญหาหรือความจำเป็นในการพัฒนาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นในการเรียนและการจัดกิจกรรมอื่น ๆ ในโรงเรียนมากำหนดเป็นกิจกรรมการเรียนรู้ เพื่อนำไปสู่การพัฒนาของผู้เรียนที่ถาวร เป็นแนวทางในการแก้ปัญหาของครูอีกแบบหนึ่งที่จะนำเอาวิกฤติต่าง ๆ มาเป็นโอกาสในการพัฒนา ครูจำเป็นต้องมองมุมต่าง ๆ ของปัญหาแล้วค้นมุมของปัญหาไปในการพัฒนา กำหนดเป็นกิจกรรมในการพัฒนาของผู้เรียน ครูจึงต้องเป็นผู้มองมุมบวกในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ กล่าวที่จะเผชิญปัญหาต่าง ๆ มีสติในการแก้ปัญหา มีได้ตอบสนองปัญหาต่าง ๆ ด้วยอารมณ์หรือแง่บวกแบบตรงตัว ครูสามารถมองหามุมในทุก ๆ โอกาส มองเห็นแนวทางที่นำสู่ผลก้าวหน้าของผู้เรียน

4. วิธีการดำเนินการวิจัย

4.1 ประชากร

ประชากรที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาสาขาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐมที่ฝึกประสบการณ์วิชาชีพอยู่ในโรงเรียนร่วมพัฒนาวิชาชีพครู ซึ่งเป็นหน่วยฝึกประสบการณ์วิชาชีพครูของนักศึกษาสาขาการศึกษา คณะครุศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม ในปีการศึกษา 2555 รวมทั้งสิ้น 270 คน

4.2 กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ นักศึกษาสาขาการศึกษามหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐมที่ฝึกประสบการณ์วิชาชีพอยู่ในโรงเรียนร่วมพัฒนาวิชาชีพครู ในปีการศึกษา 2555 ที่ได้มาโดยวิธีการสุ่มแบบง่าย (simple random sampling) ผู้วิจัยได้คำนวณกลุ่มตัวอย่างจากสูตร การคำนวณขนาดกลุ่มตัวอย่างของยามาเน (Yamane, 1960 อ้างใน สุวิมล ติรภานันท์, 2551) ได้ขนาดกลุ่มตัวอย่าง 165 คน โดยในการเก็บรวบรวมข้อมูลสำหรับการวิจัยครั้งนี้ กลุ่มตัวอย่างที่สามารถนำมาวิเคราะห์ข้อมูลจำนวนทั้งสิ้น 140 คน คิดเป็นร้อยละ 84.85 ของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด

4.3 ตัวแปรที่ศึกษา ประกอบด้วย

4.3.1 ตัวแปรต้น ได้แก่ การรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการปฏิบัติงานของครู

4.3.2 ตัวแปรตาม ได้แก่ การเรียนรู้โดยการกำกับตนเอง ประกอบด้วย 1) การสังเกตตนเอง 2) การตัดสินใจตนเอง และ 3) การแสดงปฏิกิริยาต่อตนเอง

4.4 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้ คือ แบบสอบถามเกี่ยวกับการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองและการรับรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานในหน้าที่ครู มี 3 ตอน ประกอบด้วย ตอนที่ 1 สอบถามเกี่ยวกับสถานภาพส่วนบุคคล ด้านเพศ โปรแกรมวิชา สถานศึกษาที่ฝึกประสบการณ์วิชาชีพ ตอนที่ 2 สอบถามเกี่ยวกับการเรียนรู้โดยการกำกับตนเอง จำนวน 27 ข้อ ลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 4 ระดับ (rating scale) และตอนที่ 3 สอบถามเกี่ยวกับการรับรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานในหน้าที่ครู จำนวน 30 ข้อ ลักษณะเป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า 5 ระดับ (rating scale) รวมทั้งสิ้น 57 ข้อ ในการตรวจสอบคุณภาพของเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยได้ผ่านการตรวจสอบคุณภาพด้านความตรง (validity) จากผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน และผ่านการตรวจสอบคุณภาพด้านความเที่ยง (reliability) ด้วยการหาค่าสัมประสิทธิ์อัลฟา (alpha-coefficient)

ตามวิธีการของครอนบาค (Cronbach) โดยนำแบบสอบถามไปทดลองใช้ (tryout) กับนักศึกษาสาขาการศึกษาที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่างจำนวน 30 คน โดยดำเนินการกำกับตนเองได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ .910 ด้านการรับรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานในหน้าที่ครูได้ค่าความเที่ยงเท่ากับ .948

4.5 การวิเคราะห์ข้อมูลและสถิติที่ใช้

การวิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้ใช้สถิติวิจัยพื้นฐาน ได้แก่ ร้อยละ ค่าเฉลี่ย ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple correlations) และแปลผลความสัมพันธ์ตามค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์

5. สรุปผลการวิจัย และข้อเสนอแนะ

5.1 สรุปผลการวิจัย

5.1.1 ผลการศึกษาการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองตามความคิดเห็นของนักศึกษาสาขาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม พบว่า

การเรียนรู้โดยการกำกับตนเองตามความคิดเห็นของนักศึกษาสาขาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยในระดับปานกลาง ($\bar{X} = 3.25$, S.D. = 0.79) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยที่มีค่าสูงสุด 3 ลำดับแรกคือ 1) ใช้ความพยายามอย่างเต็มความสามารถในการสอนทุกครั้ง ($\bar{X} = 3.80$, S.D. = 0.40) 2) ตั้งใจจัดทำสื่อการสอนที่มีประสิทธิภาพ ($\bar{X} = 3.56$, S.D. = 0.58) และ 3) มีความพยายามแสวงหาข้อมูลใหม่ ๆ เพื่อนำมาใช้ในการพัฒนานักเรียน ($\bar{X} = 3.54$, S.D. = 0.55) ตามลำดับ

5.1.2 ผลการศึกษาการรับรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานในหน้าที่ครูตามความคิดเห็นของนักศึกษาสาขาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม พบว่า

นักศึกษาสาขาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐมมีระดับการรับรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานในหน้าที่ครู โดยภาพรวมมีค่าเฉลี่ยในระดับมาก ($\bar{X} = 4.14$, S.D. = 1.16) เมื่อพิจารณาเป็นรายข้อพบว่าข้อที่มีค่าเฉลี่ยที่มีค่าสูงสุด 3 ลำดับแรกคือ 1) รักและหวังดีต่อศิษย์ ($\bar{X} = 4.14$, S.D. = 1.16) 2) ให้ความร่วมมือกับเพื่อนร่วมงานในกิจกรรมต่าง ๆ ของโรงเรียนด้วยความเต็มใจ ($\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.55) และ 3) มีคุณธรรม จริยธรรมที่เหมาะสมกับความเป็นครู ($\bar{X} = 4.55$, S.D. = 0.60) ตามลำดับ

5.1.3 ผลการวิเคราะห์ความสัมพันธ์ของการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองกับการรับรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานในหน้าที่ครูของนักศึกษาสาขาการศึกษา มหาวิทยาลัยราชภัฏนครปฐม พบว่า

การเรียนรู้โดยการกำกับตนเองมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการรับรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานในหน้าที่ครู อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r_{XY} = .400$) เมื่อพิจารณาแต่ละชั้นพบว่า ความสัมพันธ์ของการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองชั้นการสังเกตตนเองมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานในหน้าที่ครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r_{X1Y} = .196$) ความสัมพันธ์ของการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองชั้นการตัดสินตนเองมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานในหน้าที่ครูอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($r_{X2Y} = .130$) และความสัมพันธ์ของการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองชั้นการแสดงปฏิกิริยาต่อตนเองมีความสัมพันธ์กับการรับรู้ความสามารถในการปฏิบัติงานในหน้าที่ครูอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r_{X3Y} = .605$) ดังตาราง

	การรับรู้ความสามารถ ในการปฏิบัติงานในหน้าที่ครู	p-value
การเรียนรู้โดยการกำกับตนเอง	.400	.000
ชั้นการสังเกตตนเอง	.196	.037
ชั้นการตัดสินตนเอง	.130	.178
ชั้นการแสดงปฏิกิริยาต่อตนเอง	.605	.000

p-value < .05

5.2 ข้อเสนอแนะ

5.2.1 ข้อเสนอแนะเพื่อการนำผลการวิจัยไปใช้

1. สถาบันผลิตครู โดยเฉพาะคณะครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ควรจัดกิจกรรมพัฒนานักศึกษาเกี่ยวกับการเรียนรู้ โดยการกำกับตนเองโดยเน้นเกี่ยวกับการจัดการกับความล้มเหลวในการทำงานหรือไม่สามารถปฏิบัติงานตามเป้าหมายที่วางไว้ ด้วยการให้ความเชื่อมั่นในตนเอง เห็นคุณค่าของตนเองที่สามารถปฏิบัติตนเป็นครูที่ดี

2. สถาบันผลิตครู โดยเฉพาะคณะครุศาสตร์/ศึกษาศาสตร์ควรจัดกิจกรรมพัฒนาความสามารถในการปฏิบัติงานในหน้าที่ครูในหน้าที่ครูของนักศึกษาในด้านการเผยแพร่ผลงานทางวิชาการ องค์กรความรู้เพื่อประโยชน์ต่อผู้อื่น

5.2.2 ข้อเสนอแนะเพื่อการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยในด้านอื่น ๆ ที่คาดว่าจะส่งผลต่อการพัฒนาคุณภาพของนักศึกษาสาขาการศึกษา

2. ควรศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการพัฒนาการเรียนรู้โดยการกำกับตนเองที่สอดคล้องการพัฒนาคุณภาพของนักศึกษาสาขาการศึกษา

3. ควรศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการพัฒนาความสามารถในการปฏิบัติงานในหน้าที่ครูในหน้าที่ครูที่สอดคล้องการพัฒนาคุณภาพของนักศึกษาสาขาการศึกษา

6. เอกสารอ้างอิง

สุภาพรรณ โคตรจรัส. (มปป). การกำกับตนเองในการเรียน. ค้นเมื่อ 8 กุมภาพันธ์ 2556 จาก <http://www.stjohn.ac.th/University/Guidance>.

สุวิมล ติระกานันท์. (2551). **ระเบียบวิธีวิจัยทางสังคมศาสตร์**. กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์แห่งจุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.

สุระพรรณ พนมฤทธิ์; ศุภรีใจ เจริญสุข; และนันทิกา อนันต์ชัยพัทธนา. (2554). การเรียนรู้โดยการกำกับตนเองของนักศึกษาพยาบาลที่มีการรับรู้ความสามารถของตนเองแตกต่างกัน. **วารสารการพยาบาลและการศึกษา**. 4(2).

สำนักงานเลขาธิการคุรุสภา. (2548). **มาตรฐานวิชาชีพทางการศึกษา**. กรุงเทพฯ: โรงพิมพ์คุรุสภาลาดพร้าว.

Bandura, A. (1977). **Social Learning Theory**. EnglewoodCliffs, N.J.: Prentice-Hall.

_____ (1978). **The self-system in reciprocaldeterminism**. American Psychologist.

_____ (1986). **Social Foundation of Thought and Action : A Social Cognitive Theory**. Englewood Cliff.New Jersey. Prentise Hall.

Boekaerts, M. (1997). Self-regulated learning: A new concept embraced by researchers, policy makers, educators, teachers, and students. **International Journal of Educational Research**. 7(2)

Chye, S.; Kong,S. L.; & Seng, S. H. (2000). **Improving the Preparation of Teachers: Education Pre-service Teachers for the Information Millennium**. The National Institute of Education/ Nanyang Technological University.

Evans, R. I. (1989). Albert Bandura: **The man and his ideas: A dialogue**. New York: Praeger.

Mohammud, T. (2011). The Role of EFL Teachers' Self-Regulation in Effective Academic. **World Journal of Education**.

Pintrich, P. R.; & DeGroot, E. V. (1990). Motivational and self-regulated components of classroom academic performance. **Journal of Educational Psychology**. 82(1)

Vrieling ; Bastiaens, ;& Stijnen. (2012). **Promoting self-regulated learningin primary teacher education**. Datayse Universitaire Pers Maastricht.

Zimmerman, B. J. (1989). A Social cognitive view of self-regulated academic learning. **Journal of Educational Psychology**, Vol. 81(3).

_____ (1990). Student differences in self-regulated learning: Relating grade, sex, and giftedness to self-efficacy and strategy use. **Journal of Educational Psychology**, Vol82(1)

_____ (1990). Self- Regulate Learning and Academic Achievement: An Over View. **Educational Psychology**, Vol25(1)